

[Justitsministeren.]

Det andet punkt, hvor der er foreslået en udvidet adgang til at bestemme ligbrænding, vedrører lig af dødfundne ukendte personer. Det er her foreslået, at politimestrene — i København politidirektøren — skal kunne træffe bestemmelse om brænding af sådanne lig. Ifølge erfaringerne vil det ofte være hensigtsmæssigt at brænde disse lig, der hyppigt er i ret stærk opløsnings-tilstand. Hvis den afdødes identitet senere skulle blive opklaret, vil man da også let kunne sende urnen med asken til de pårørende. En bestemmelse om, at ligbrænding i dette tilfælde ikke skal ske, såfremt kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den pågældende er fundet, ønsker at foranstalte hans begravelse, blev indsat under behandlingen i landstinget, og jeg finder det rigtigt således at åbne mulighed for en almindelig begravelse, hvis der fremsættes ønske herom.

For det tredje foreslås det, at en kirkegårdsbestyrelse skal kunne træffe bestemmelse om brænding af lig eller ligrester, der opgraves efter fredningstidens udløb. Efter den gældende lovgivning skal sådanne ligrester nedgraves samlet og sømmeligt i samme gravsted eller andetsteds på samme eller på anden kirkegård. Ligbrændingsforeningen har imidlertid oplyst, at der ofte opgraves betydelige ligrester, ikke alene knogler, men også mer eller mindre bevarede lig, og at det i sådanne tilfælde kan være praktisk at lade disse ligrester brænde.

Kirkeministeriet og flertallet af biskopperne er gået imod den her foreslåede regel, idet de især har henvist til, at ligbrænding efter den vil kunne foretages også i tilfælde, hvor det vides, at afdøde ikke ønskede sit lig brændt. Justitsministeriet har dog ikke kunnet anerkende denne betænkelighed, idet man finder, at den omhandlede brænding af ligrester et længere åremål efter begravelsen slet ikke kan sidestilles med den almindelige ligbrænding i forbindelse med bisættelsen. Og navnlig efter at landstinget har tilføjet en bestemmelse om, at brænding ikke må ske, såfremt den afdøde eller hans ægtefælle eller børn overfor kirkegårdsbestyrelsen har tilkendegivet, at ligresterne til sin tid ønskes begravet i en fællesgrav, forekommer der mig ikke at være nogen betænkelighed ved den foreslåede regel.

Endelig indeholder lovforslaget en bestemmelse, der tilsigter en forenkling af lovens administration. Denne bestemmelse findes i § 3, stk. 2, der på den daværende justitsministers foranledning blev tilføjet un-

der forslaget behandling i landstinget. Bestemmelsen giver justitsministeren adgang til at tillade, at ligbrænding sker uden forelæggelse af den i paragraffens første stykke omhandlede attest fra politiet, såfremt betryggende kontrol med, at betingelserne for ligbrænding er opfyldt, på anden måde kan tilvejebringes. Forslaget herom skyldes, at det under forvaltningskommissionens arbejde med Københavns politis forhold blev oplyst, at den foreskrevne politikontrol her i hovedstaden med det store antal ligbrændinger giver anledning til en mængde blanketekspeditioner, men at politiet ikke nærer nogen interesse i opretholdelsen af dette apparat; kontrollen synes fuldt betryggende at kunne overlades til begravelsesvæsenet, der jo alligevel skal befatte sig med de pågældende sager. Det samme vil efter justitsministeriets opfattelse være tilfældet en række steder udenfor København, særlig hvor der er et kommunalt begravelsesvæsen. Det er derfor blevet anset for hensigtsmæssigt at give ministeriet adgang til under hensyn til de lokale forhold at afgøre, om der kan gennemføres en forsvarlig ordning uden politiets medvirken.

Idet jeg iøvrigt skal tillade mig at henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg slutte med at anbefale dette til en forholdsvis hurtig og velvillig behandling.

Qvist Hansen: Efter den udførlige forelæggelsestale, den højtærede justitsminister her har holdt, og efter den grundige udvalgsbehandling, som dette lovforslag har fået i det andet høje ting, vil jeg indskrænke mig til at sige, at vi fra vor side indstiller lovforslaget til hurtig og velvillig behandling her i det høje ting.

Frandsen: Såvel rent pladsmæssige som hygiejniske grunde gør ligbrænding til en nødvendighed i mange tilfælde. Det er af betydning, at de indskrænkende bestemmelser overfor ligbrænding fjernes i så høj grad, som det er muligt, men naturligvis i overensstemmelse med befolkningens syn derpå. Heldigvis er det jo sådan, at den modvilje, der har hersket tidligere, de fordomme, kan man sige, der har været tidligere, i stigende grad har været aftagende, således som de af den højtærede justitsminister givne oplysninger viste. Jeg skal ikke komme nærmere ind på sagen, men kan ligesom den foregående taler på mit partis vegne slutte mig til det forelagte forslag og anbefale det til en hurtig behandling og vedtagelse.